

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: **R. A. A. R. E.**, narozen dne X
státní příslušnost Jordánské hášimovské království
zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. OAM-179/ZA-ZA11-K11-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

1. Dne 11. 2. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil prohlášením ze dne 18. 2. 2025. Uvedl, že do ČR poprvé z vlasti přicestoval v roce 2017, následně žádal o mezinárodní ochranu v Německu. Byl vrácen do ČR, kde v roce 2018 rovněž žádal o mezinárodní ochranu. Je zdravý, v Jordánsku byl odsouzen kvůli kmenovému sporu. Soud v Adžlúnu jej odsoudil, ale neví, za co to bylo. Po odcestování z Jordánska se o to již nezajímal. Nechce se vrátit do vlasti, protože by byl odsouzen k tomu, aby šel do vězení, a protože byl odsouzen v nepřítomnosti. Kdyby se vrátil, byl by uvězněn, problémy by začaly znovu. Jeho kmen má asi 500 členů, ten druhý kmen asi 60 000 nebo 70 000 členů. Tyto skutečnosti žalobce uváděl také v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti.
2. Žalovaný založil do spisu podklady z předchozího řízení ve věci první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, včetně konečného rozhodnutí ze dne 18. 12. 2019, č. j. OAM-481/ZA-ZA11-P05-2018, jímž žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žalobce byl v novém řízení vyzván k seznámení s opatřenými podklady a po jeho vyjádření, v němž namítal nedostatek skutkový zjištění ve věci, bylo vydáno napadené rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Konstatoval, že pohovor k opakované žádosti s žalobcem nebyl proveden, neboť neshledal nezbytnost jeho provedení. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, ze spisového materiálu vedeného ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i z Informace MZV ČR ze dne 12. 12. 2023, č. j. 130665-6/2023-MZV/LPTP, a Informace OAMP: Jordánsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 1. 2025. Dále žalovaný uvedl, že v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil za důvod k podání žádosti kmenové spory, resp. potíže se soukromými osobami. Žalobce ve vlasti navázal poměr s dívkou z jiného kmene, načež se dostal do sporu se členy její rodiny, kteří jej i zbili. Žalovaný následně vyzdvihl, že žalobce nyní uvedl de facto stejné důvody odchodu z vlasti a neochoty se do Jordánska vrátit jako v předcházejícím řízení.
4. Žalovaný se dále zabýval tvrzením žalobce, že kvůli kmenovému sporu byl ve vlasti odsouzen, resp. ví, že v případě návratu do vlasti by byl odsouzen. Tato tvrzení však nepovažoval za věrohodná. Označil je za vágní, když žalobce zároveň tvrdil, že mu odsouzení hrozí, na druhé straně, že již v nepřítomnosti odsouzen byl. Přitom žalobce nevěděl, za co to bylo, a uvedl že po odcestování se o to nezajímal. Z tohoto výroku by vyplývalo, že žalobce o odsouzení věděl již při vycestování z vlasti v roce 2017, v minulé žádosti však toto vůbec nezmínil. Zároveň v aktuálním řízení uvedl, že od roku 2017 v Jordánsku nebyl, přičemž akcentoval, že se tam vrátit nemůže kvůli tomu, že by šel do vězení. Ve správním spisu je však založena fotokopie jeho cestovního dokladu, vydaného v roce 2021, přičemž jako vydávající autorita je uveden Ammán. Tento přímý a dobrovolný kontakt s jordánskými státními orgány neguje aktuálně uváděné obavy. V průběhu pohovoru s žalobcem v předchozím řízení bylo zjištěno, že žalobce uváděl nepravdivé údaje o své osobě při žádosti o české vízum. Žalobce v předchozím období pobýval v ČR v návaznosti na sňatek s českou státní příslušnicí, se kterou se posléze rozvedl a opětovně požádal o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že tak učinil dne 11. 2. 2025, přičemž mu pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR byl udělen výjezdní příkaz s platností od 6. 2. 2025 do 7. 3. 2025, ukazuje na účelovost žádosti s cílem legalizovat si další pobyt na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

5. Žalovaný uzavřel, že v Jordánsku nedošlo od ukončení předchozího řízení ke změnám, které by mohly představovat novou azylově relevantní skutečnost. Ani žalobce neuvedl novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení obav žalobce z návratu do vlasti.
6. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že napadené rozhodnutí konkrétně a vyváženě nevypořádalo, zda žalobce uvedl nové relevantní skutečnosti, zda je nemohl bez svého zavinění uplatnit dříve a zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu. Žalovaný se spokojil s paušálním odkazem na nevěrohodnost a účelovost tvrzení žalobce, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce v opakované žádosti uplatnil nové skutečnosti (informace o odsouzení/stíhání, reálně hrozícím uvěznění, eskalace kmenových sporů, neúčinná ochrana policie), které nemohly být dříve posouzeny nebo nově nabyly relevance v důsledku změněných poměrů v Jordánsku. Nové skutečnosti měly být hodnoceny rovněž ve vztahu k doplňkové ochraně.
7. Dle žalobce vyšel žalovaný primárně z interních zpráv z roku 2023, ačkoli od té doby došlo k výraznému zhoršení svobody projevu a k represivnímu uplatňování nového zákona o kybernetických trestných činech (2023) s dopady i na běžné projevy a propalestinské aktivity. Požadavek na opatření přesných informací o situaci v zemi původu nebyl splněn, spis by měl být doplněn o aktuální zdroje. Dále bylo porušeno žalobcovo právo být slyšen, když s ním ohledně trestní hrozby, kmenových sporů a selhání ochrany měl být proveden pohovor. Tvrzená účelovost žádosti nemůže nahradit řádný test její přípustnosti. Vydání cestovního dokladu žalobci v roce 2021 nevyvrací aktuální riziko vážné újmy. Směrnice 2013/32/EU v čl. 33 a 40-42 vyžaduje pro následné žádosti vyhodnocení nových prvků a zjištění, včetně dokumentů předložených nově, nelze je automaticky odmítnout bez spolupráce s žadatelem. I při nepřípustnosti musí orgán hodnotit, zda nehrozí reálné riziko vážné újmy po návratu, opomenutí doplňkové ochrany je dle žalobce v rozporu s těmito závazky.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Zopakoval, že důvodem první žádosti o mezinárodní ochranu byly potíže se soukromými osobami – kmenové spory kvůli poměru s dívkou z jiného kmene. Tento důvod žalobce v nové žádosti uvedl znovu. Žalovaný připustil, že žalobce uvedl nové tvrzení ohledně toho, že byl ve vlasti odsouzen, resp. že ví, že po návratu odsouzen bude. Toto tvrzení však žalovaný nepovažoval za věrohodné. S přihlédnutím ke správní judikatuře nemohou žalobcem uváděné důvody při posuzování nových závažných skutečností obstát. Žalovaný se vypořádal i s tím, že v Jordánsku nedošlo k žádné změně, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo vážné újmě.
9. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž

osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, není-li nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
16. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
17. Dle ustálené správní judikatury je pro přípustnost opakované žádosti třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. S tím souvisí otázka věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, resp. jeho tvrzení. Správní judikatura totiž v duchu naplnění výše popsaného smyslu institutu opakované žádosti o mezinárodní ochranu připouští, že tvrzení uvedené v opakované žádosti sice nově, avšak nevěrohodně a účelově, nejsou způsobilá vyvolat nové meritorní rozhodování o žádosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2025, č. j. 8 Azs 112/2025-64, či ze dne 3. 6. 2021, č. j. 5 Azs 250/2020-36). Mezi tzv. indikátory věrohodnosti patří *„zejména vnitřní a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, či jeho usnesení ze dne 4. 9. 2025, č. j. 8 Azs 112/2025-64).

18. V dané věci není sporu o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 11. 2. 2025 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce žádal o mezinárodní ochranu již v červnu 2018. Tehdejší žádosti žalovaný nevyhověl. Z důvodu opakování žádosti bylo na žalovaném, aby v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost žádosti, a to optikou shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu.
19. Předně je třeba uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně a v logické návaznosti popsal, z jakých podkladů vycházel (předchozí správní spis včetně rozhodnutí z roku 2019, aktuální výpověď žalobce, zprávy o zemi původu MZV z prosince 2023 a OAMP z ledna 2025), jaké skutkové okolnosti považoval za rozhodné a jak na jejich základě dospěl k závěru o nepřipustnosti opakované žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud proto neshledal, že by rozhodnutí trpělo nedostatkem důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Žalovaný v první řadě porovnal důvody aktuální žádosti s důvody, které žalobce uváděl v řízení o první žádosti. Příléhavě uzavřel, že pokud jde o kmenový spor vyvolaný vztahem s dívkou z jiného kmene, jde v zásadě o totožné okolnosti, které již byly v minulosti posouzeny v tehdejších meritorních rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně v aktuálním řízení výslovně uvedl, že důvody jeho žádosti jsou „stejně jako minule“. V této části tedy žalobce žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu nepředložil.
21. Za potenciálně nové tvrzení bylo možno považovat toliko žalobcovo sdělení, že byl v Jordánsku kvůli kmenovému sporu odsouzen, resp. že v případě návratu odsouzen bude a hrozí mu vězení. Žalovaný se tímto tvrzením zabýval, a to nikoli jen paušálně, jak tvrdí žalobce. Především poukázal na jistou vnitřní rozpornost výpovědi (současně hrozba odsouzení a již proběhlé odsouzení v nepřítomnosti), na skutečnost, že žalobce ani elementárně nespécifikoval, za jaký skutek má být odsouzen, a že sám uvedl, že se o případné řízení po odjezdu z vlasti nijak nezajímal. Dále konfrontoval toto tvrzení s dřívější výpovědí žalobce v řízení o první žádosti, v němž žalobce o žádném odsouzení či trestním stíhání vůbec nemluvil, ač tehdy již podle současné verze patrně měl o odsouzení vědět („Po mém odcestování jsem se o to dále nezajímal“). V prvním řízení naopak uváděl, že policie se do kmenových záležitostí sice běžně neplete, avšak ochranu by poskytnout mohla, kdyby se na ni obrátil. O žádném proti němu vedeném trestním řízení se nezmiňoval. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce po roce 2017 zjevně udržoval dobrovolný kontakt s jordánskými státními orgány, když mu byl v roce 2021 v Ammánu vydán cestovní doklad, aniž by se projevíly důsledky tvrzeného odsouzení či stíhání. V neposlední řadě vzal v úvahu i předchozí zjištění o tom, že žalobce uváděl nepravdivé údaje při žádosti o české vízum, a časovou souvislost podání opakované žádosti s uložením výjezdního příkazu, což žaloba nespornuje.
22. Za těchto okolností soud považuje závěr žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení o odsouzení či hrozícím odsouzení za přesvědčivě odůvodněný a souladný s výše citovanou judikaturou. V řízení o opakované žádosti je přípustné, aby správní orgán hodnotil, zda nově uváděné skutečnosti mají potřebnou „přidanou hodnotu a kvalitu“ a nejsou pouze pozdní, účelovou Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

modifikací již dříve uváděného příběhu. Jestliže se nové tvrzení dostává do konfliktu s dřívější výpovědí žadatele a není ani minimálně konkretizováno (není jasné, za co a kdy měl být žalobce odsouzen, k jakému trestu, či zda mu odsouzení teprve hrozí apod.), značně mu to ubírá na věrohodnosti. Povinnost tvrzení azylově relevantních skutečností přitom tíží žadatele o mezinárodní ochranu.

23. Nadto soud podotýká, že i kdyby bylo tvrzení o odsouzení či možném odsouzení v Jordánsku hodnoceno jako pravdivé, zůstává v žalobcově podání natolik vágní, že ani nevymezuje azylově či doplňkově relevantní riziko. Žalobce neuvedl, za jaký čin má být trestněprávně postižen, jaký druh a výměra trestu mu údajně hrozí, ani skutečnosti, z nichž by bylo seznatelné, zda je odsouzení spojeno s některým z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či s rizikem vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Ne každé odsouzení či hrozba uvěznění v domovském státě zakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Naopak, trestní stíhání a trestní sankce za běžnou trestnou činnost bývají zpravidla projevem výkonu státní moci, který azylově relevantní není. Žalobce nijak netvrdil, že by případné řízení proti němu bylo zneužito k jeho pronásledování z některého z azylových důvodů, ani že by např. podmínky výkonu trestu v Jordánsku dosahovaly samy o sobě intenzity vážné újmy. Takto neurčité tvrzení proto nemá potenciál založit přípustnost opakované žádosti.
24. Napadené rozhodnutí uvádí, že dle žalovaného s ohledem na tvrzené odsouzení nebo hrozbu odsouzení v Jordánsku nelze dospět k závěru, že by žalobci hrozilo pronásledování podle § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Soud proto neakceptuje žalobní námitku, že žalovaný opomenul dimenzi doplňkové ochrany. Relevance nově tvrzených okolností byla posuzována z hlediska mezinárodní ochrany jako celku, v intencích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs 6/2011.
25. K námitce vadného skutkového zjištění a neaktuálnosti použitých zpráv o zemi původu soud konstatuje, že žalovaný vycházel z Informace MZV ČR z prosince 2023 a z Informace OAMP z ledna 2025. Tyto informace lze považovat za dostatečně aktuální k době rozhodování správního orgánu (červenec 2025). Žalobce v řízení před žalovaným ani před soudem konkrétně nerozporoval jejich obsah, pouze obecně namítal, že nedostatečně reflektují zhoršení svobody projevu a represivní uplatňování zákona o kybernetických trestných činech z roku 2023, včetně dopadů na propalestinské aktivity v letech 2024-2025.
26. Pro posouzení přípustnosti opakované žádosti je však rozhodné, zda došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která je relevantní právě pro žalobce a jeho osobní poměry. Jak již bylo uvedeno, žalobcův azylový příběh stojí na kmenovém sporu souvisejícím s jeho vztahem k dívce z jiného kmene a na hrozbě odplaty ze strany příbuzných této dívky, případně na tvrzeném – blíže nespecifikovaném – odsouzení v souvislosti s tímto sporem („V Jordánsku jsem byl odsouzen kvůli kmenovému sporu“). Žalobce nikdy netvrdil, že by byl aktivní v oblasti veřejného či politického projevu, že by se účastnil propalestinských aktivit, vystupoval na sociálních sítích nebo jiným způsobem, který by mohl být cílem aplikace kybernetického trestního zákona. Mezi jím tvrzenými osobními důvody a obecným zhoršením situace v rovině kybernetických trestných činů tak chybí jakákoli individualizovaná vazba.
27. Za daného stavu soud nepovažoval za nezbytné, aby správní spis byl doplňován o žalobcem navrhované zprávy. Žalovaný disponoval dostatečně aktuálními a relevantními informacemi o bezpečnostní a politické situaci v Jordánsku, které v napadeném rozhodnutí zohlednil. Z okolností případu neplyne, že by navrhované materiály mohly vést k jinému závěru o Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

tom, zda mu z důvodu jeho konkrétní situace hrozí pronásledování či vážná újma. S přihlédnutím k tomu nepovažoval ani soud za potřebné provádět dokazování.

28. K námitce porušení práva být slyšen pro neprovedení nového pohovoru soud odkazuje na § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo pohovor neprovádí, není-li nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a umožní žadateli sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49) plyne, že u opakovaných žádostí není pohovor obligatorní; povinnost jej provést vzniká zejména ve specifických situacích, např. u zranitelných žadatelů, kteří výslovně trvají na pohovoru za účelem vysvětlení rozporů ve svých tvrzeních, což však není případ žalobce.
29. V posuzované věci žalovaný umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce využil podáním došlým dne 9. 7. 2025. V tomto podání ovšem nenavrhoval provedení osobního pohovoru k upřesnění vlastních tvrzení, omezil se na kritiku rozsahu a povahy informací o zemi původu. Žalovaný měl přitom k dispozici jak žalobcovu aktuální výpověď k opakované žádosti, tak podrobnou výpověď z předchozího řízení a další podklady ve spisu. Rozhodující otázkou bylo posouzení, zda nově vznesené tvrzení o údajném odsouzení, k jehož vyjádření dostal žalobce prostor, je za daného stavu věcí věrohodné a azylově relevantní. K tomuto posouzení měl žalovaný dostatek podkladů, aniž by bylo nutno pořizovat další osobní pohovor. Za této situace neprovedení nového pohovoru nepředstavuje vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Pokud žalobce brojí proti odkazu žalovaného na účelovost opakované žádosti, ta byla založena na konkrétních skutečnostech (předchozí průběh pobytu, sňatek a rozvod s českou občankou, podání opakované žádosti bezprostředně po uložení výjezdního příkazu) a dána do souvislosti s faktory poukazujícími na nevěrohodnost tvrzení žalobce. Úvahy o účelovosti tedy nepředstavují náhradu testu přípustnosti opakované žádosti, nýbrž jeho logické doplnění.
31. Konečně, pokud jde o námitku rozporu s unijním právem, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, soud připomíná, že tato směrnice v čl. 33 a 40 až 42 výslovně umožňuje, aby členské státy považovaly následnou žádost za nepřipustnou, pokud v ní nejsou předloženy žádné nové prvky nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany. Česká úprava v § 10a a § 11a zákona o azylu právě tuto možnost transponuje a stanoví povinnost správního orgánu vyhodnotit, zda žadatel uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nemohl uplatnit dříve a které svědčí o možném pronásledování či vážné újmě. Jak již bylo vyloženo, žalovaný tento test provedl, nové tvrzení o odsouzení jako nevěrohodné a azylově nerelevantní odůvodnil a jinou novou skutečnost žalobce netvrdil. Za této situace nelze dovozovat, že by správní orgán postupoval v rozporu se směrnicí, která sama připouští meritorní neprojednání následné žádosti při absenci nových relevantních prvků. Takové rozhodnutí naplňující smysl úpravy opakovaných žádostí není v rozporu s principem non-refoulement.
32. Soud uzavírá, že žalovaný se náležitě zabýval tím, zda opakovaná žádost žalobce obsahuje nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by byly relevantní jak pro posouzení podmínek pro udělení azylu, tak doplňkové ochrany. Správně Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

dospěl k závěru, že tomu tak není, a žádost proto podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu posoudil jako nepřípustnou a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobní námitky neshledal soud důvodnými, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. prosince 2025

Mgr. Zdeněk Macháček v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.